SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (drugi senat)

z dne 31. januarja 2008 *

V zadevi T-95/06,

Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana, s sedežem v Valenciji (Španija), ki jo zastopajo S. Roig Girbes, R. Ortega Bueno in M. Delgado Echevarría, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Urad Skupnosti za rastlinske sorte (USRS), ki ga zastopa M. Ekvad, zastopnik, skupaj z D. O'Keefejem, solicitor, J. Rivasom de Andrésom in M. Canalom Fontcuberto, odvetnikoma,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe USRS, intervenient pred Sodiščem prve stopnje, je

* Jezik postopka: španščina.

Nador Cott Protection SARL, s sedežem v Saint-Raphaëlu (Francija), ki jo zastopajo M. Fernández Mateos, S. González Malabia in M. Marín Bataller, odvetniki,

zaradi tožbe zoper odločbo prvega odbora za pritožbe USRS z dne 8. novembra 2005 (zadeva A 001/2005) glede podelitve žlahtniteljske pravice v Skupnosti za sorto mandarine nadorcott,

SODIŠČE PRVE
STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI (drugi senat),

v sestavi N. J. Forwood, v funkciji predsednika, I. Pelikánová in S. Papasavvas, sodnika,

sodna tajnica: K. Andová, administratorka,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 21. marca 2006,

na podlagi odgovora na tožbo USRS, vloženega v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 7. julija 2006,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je intervenient vložil v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 3. julija 2006,

na podlagi obravnave 4. julija 2007,

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 V členu 59 Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 o žlahtniteljskih pravicah v Skupnosti (UL L 227, str. 1, v nadaljevanju: osnovna uredba) o ugovorih na priznanje pravice je določeno:

„1. Vsaka oseba lahko na uradu vloži pisni ugovor na podelitev žlahtniteljske pravice v Skupnosti.

2. Ugovarjalci so skupaj s prijaviteljem stranke v postopku za podelitev žlahtniteljske pravice v Skupnosti. Ne glede na člen 88 imajo ugovarjalci dostop do dokumentov, vključno z rezultati preskušanja in opisa sorte iz člena 57(2).

[…]

5. Odločbe o ugovorih se lahko sprejmejo skupaj z odločbami v skladu s členi 61, 62 ali 63.“

2 V členu 67(1) osnovne uredbe je določeno: „Pritožiti se je dopustno na odločbe urada, ki so bile sprejete v skladu s členi 20, 21, 59, 61, 62, 63 in 66“.

3 V členu 68 osnovne uredbe je določeno:

„Vsaka fizična ali pravna oseba se ob upoštevanju člena 82 lahko pritoži proti odločbi, naslovljeni nanjo, ali proti odločbi, ki kljub temu, da je naslovljena na drugo osebo, zadeva prvo osebo neposredno in osebno. Vsaka fizična ali pravna oseba je lahko stranka v postopku, urad pa mora biti stranka v pritožbenih postopkih.“

4 V členu 49(1) Uredbe Komisije (ES) št. 1239/95 z dne 31. maja o uvedbi izvedbenih pravil za izvajanje osnovne uredbe (UL L 121, str. 37, v nadaljevanju: izvedbena uredba) pod naslovom „[Zavrženje] pritožbe kot nedopustne“ je določeno: „Če pritožba ne ustreza določbam osnovne uredbe in še posebej členom 67, 68 in 69 osnovne uredbe in členom te uredbe ter še posebej členu 45 te uredbe, odbor za pritožbe o tem obvesti pritožnika in zahteva, da v določenem roku, če je mogoče, odpravi pomanjkljivosti“ in „[č]e pritožba ni pravočasno popravljena, jo odbor za pritožbe [zavrže] kot nedopustno“.

5 V členu 50 izvedbene uredbe o ustnem postopku pred odborom za pritožbe Urada Skupnosti za rastlinske sorte (USRS) je določeno:

„1. Po predaji zadeve v obravnavo predsednik odbora za pritožbe nemudoma pokliče stranke v pritožbenem postopku na ustno obravnavo, kot to določa člen 77 osnovne uredbe, in jih opozori na vsebino člena 59(2) te uredbe.

2. Ustno obravnavo in dokazni postopek se načeloma opravi na eni obravnavi.

3. Zahteve po nadaljnjih obravnavah se ne sprejme, razen tam, kjer so se okoliščine spremenile med [obravnavo ali po njej].“

Dejansko stanje

6 Tožeča stranka je združenje sindikatov kmetijskih zadrug iz provinc Alicante, Castellon in Valencija (Španija), v katerih so združene skoraj vse lokalne kmetijske zadruge teh treh provinc.

7 Žlahtnitelj sorte mandarine nadorcott, g. N., je 22. avgusta 1995 svoje pravice glede te sorte prenesel na g. M. Ta je istega dne za to rastlinsko sorto na USRS vložil prijavo za žlahtniteljsko pravico v Skupnosti.

8 Prijava je bila objavljena v *Uradnem glasilu USRS* z dne 26. februarja 1996.

9 G. M. je 21. marca 1997 svoje pravice za sorto nadorcott prenesel na intervenienta in o tem prenosu obvestil USRS.

10 USRS je z Odločbo št. 14111 z dne 4. oktobra 2004 (v nadaljevanju: odločba o podelitvi) podelil žlahtniteljske pravice za sorto intervenienta.

11 Odločba o podelitvi je bila objavljena v *Uradnem glasilu USRS* z dne 15. decembra 2004.

12 Tožeča stranka je 11. februarja zoper odločbo o podelitvi na odbor za pritožbe vložila pritožbo. Razlogi za pritožbo so bili predstavljeni v vlogi z dne 14. aprila 2005. Tožeča stranka je v tej vlogi posebej glede dopustnosti te pritožbe zatrjevala, da jo je podelitev žlahtniteljskih pravic za sorto nadorcott neposredno in posamično zadevala. Glede vsebine podelitve žlahtniteljskih pravic je predvsem menila, da je bila podelitev pravic neveljavna, ker zadevna sorta ni bila nova in ni imela razlikovalnega učinka.

13 Intervenient je 24. februarja 2005 vložil predlog za intervencijo, 29. februarja pa je v ločeni vlogi predstavil svoje trditve. Navajal je, da tožeča stranka ni imela procesnega upravičenja, zlasti ker ni bila neposredno in posamično prizadeta z odločbo o podelitvi. Prav tako je izpodbijal utemeljenost pritožbe.

14 USRS se je v svoji vlogi z dne 15. septembra 2005 uvodoma skliceval na nedopustnost pritožbe zaradi neobstoja procesnega upravičenja. USRS je prav tako predlagal meritorno zavrnitev pritožbe.

15 Obravnava je potekala pred odborom za pritožbe 8. novembra 2005. Tožeča stranka je zatrjevala, da bi jo moral odbor za pritožbe na podlagi člena 49 izvedbene uredbe pred obravnavo pozvati, da predloži dokumente, ki dokazujejo, da so bili njeni člani

neposredno in posamično prizadeti z odločbo o podelitvi. Zahtevala je, da se ji določi rok za vrnitev v Španijo, da bi v zvezi s tem zbrala in predstavila obširno dokumentacijo, ali da bi ji bilo vsaj dovoljeno na obravnavi predstaviti nepopolno dokumentacijo, ki so jo prinesli njeni predstavniki. Potrdila je, da je ta dokumentacija vsebovala dokumente, na podlagi katerih je bila pooblaščena za vložitev pritožbe v imenu posamičnih pridelovalcev mandarin, ter pogodbo med Geslive (organom, pristojnim za upravljanje in zaščito pravic in interesov intervenienta za sorto nadorcott v Španiji) in zadrugo Anecoop (članico sindikata zadrug, članico tožeče stranke) v zvezi z njenimi plačili licenčnine za izkoriščanje sorte nadorcott.

16 Odbor za pritožbe je z odločbo z dne 8. novembra 2005 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) pritožbo tožeče stranke kot nedopustno zavrgel, ker ta ni imela procesnega upravičenja. Prav tako je zavrnil njeno zahtevo za predložitev dokumentov.

Predlogi strank

17 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– izpodbijano odločbo razglasi za nično;

– USRS naloži plačilo stroškov.

18 USRS Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– odloči, da je tožba v celoti neutemeljena;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov in podredno, v primeru utemeljenosti tožbe, USRS naloži le plačilo njegovih stroškov.

19 Intervenient Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– odloči, da je tožba v celoti neutemeljena;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

20 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe v bistvu navaja tri tožbene razloge, ki se nanašajo na, prvič, kršitev členov 49 in 50 izvedbene uredbe ter načel skrbnosti in dobrega upravljanja, drugič, neupoštevanje njenega procesnega upravičenja s strani odbora za pritožbe, in tretjič, kršitev obveznosti obrazložitve.

1. *Prvi tožbeni razlog: kršitev členov 49 in 50 izvedbene uredbe ter načel skrbnosti in dobrega upravljanja*

21 Prvi tožbeni razlog je razdeljen na dva dela, ki se nanašata na kršitev člena 49 izvedbene uredbe in kršitev člena 50 izvedbene uredbe. Tožeča stranka v okviru obeh delov prav tako navaja kršitev načel skrbnosti in dobrega upravljanja.

Prvi del: kršitev člena 49 izvedbene uredbe ter načel skrbnosti in dobrega upravljanja

Trditve strank

22 Tožeča stranka meni, da bi ji moral odbor za pritožbe v primeru, če njena pritožba ne bi bila v skladu s členom 68 osnovne uredbe, na podlagi člena 49 izvedbene uredbe to sporočiti in jo pozvati, da odpravi pomanjkljivosti, če je mogoče v roku, ki ga določi odbor za pritožbe. Vendar pa odbor za pritožbe tožeče stranke nikoli ni obvestil o tem, da nima procesnega upravičenja, in je ni pozval, da odpravi to pomanjkljivost. Ravnanje odbora za pritožbe naj bi zato temeljilo na napačni razlagi člena 49 izvedbene uredbe.

23 Prvič, po mnenju tožeče stranke iz besedila člena 49 izvedbene uredbe izhaja, da se ta člen ne sklicuje le na „očitne napake pritožbe“. Ker ta določba med temi napakami izrecno navaja nedopustnost iz člena 68 osnovne uredbe, bi bilo malo verjetno, da se je zakonodajalec Skupnosti hotel sklicevati le na očitne napake, saj napaka zaradi nedopustnosti nikoli ni očitna. Tako bi moral odbor za pritožbe ne glede na

težavo, ki naj bi jo predstavljala odprava napake, ravnati v skladu z obveznostjo iz člena 49 izvedbene uredbe, kadar bi bilo napako mogoče odpraviti. Tožeča stranka to utemeljuje z načeli skrbnosti in dobrega upravljanja ter z jamstvom, ki ga tožeči stranki daje pravni red Skupnosti in ki se ga ne sme razlagati tako restriktivno kot v obravnavani zadevi. Tožeča stranka se poleg tega opira na zavrnitev pritožbe zaradi domnevnega neobstoja procesnega upravičenja, da bi poudarila, da odbor za pritožbe ne ugovarja niti temu, da je napaka obstajala, niti da naj bi na obravnavi še vedno dvomila glede upoštevnih elementov za presojo njenega procesnega upravičenja.

24 Drugič, tožeča stranka izpodbija razlago odbora za pritožbe glede izrazov „če je mogoče“ v členu 49 izvedbene uredbe. Po njenem mnenju odboru za pritožbe ne bi bilo treba preučevati, ali je napako mogoče enostavno odpraviti, in tudi če bi moral opraviti tak preizkus, bi od pritožnika še vedno moral zahtevati, da odpravi pomanjkljivost. Kadar bi si moral upravičenec in ne odbor za pritožbe prizadevati za odpravo pomanjkljivosti, slednji ni upravičen do tega, da bi predhodno preverjal, ali je pritožnik to sposoben odpraviti ali ne. Taka razlaga naj bi vodila do arbitrarnosti, ker naj bi bilo izvrševanje pravice upravičenca odvisno od tega, kakšno je stališče uprave glede sposobnosti upravičenca za izvrševanje njegove pravice.

25 Tretjič, tožeča stranka poudarja, da je člen 49 izvedbene uredbe, kjer določa, da „odbor za pritožbe o tem obvesti pritožnika in zahteva, da […] odpravi pomanjkljivosti“, zavezujoč. Tako naj bi ta člen odbor za pritožbe zavezoval, da pritožnika obvesti o pomanjkljivosti, in od njega zahteva, da jo odpravi. Teh dveh obveznosti pa ni spoštoval. Po drugi strani tožeča stranka meni, da je odbor za pritožbe ni zavezan pozvati, da predloži dokumente za odpravo pomanjkljivosti. Člen 49 izvedbene uredbe naj tega namreč ne bi določal, saj je predložitev dokumentov le eno izmed številnih sredstev, ki jih ima na voljo upravičenec za odpravo pomanjkljivosti.

26 Četrtič, tožeča stranka meni, da obvestilo o ugovorih drugih strank v zvezi z dopustnostjo pritožbe ne upravičuje opustitve skrbnosti odbora za pritožbe pri izvrševanju njegove obveznosti iz člena 49 izvedbene uredbe. Ta naj spoštovanja svoje obveznosti ne bi smel podrejati preizkusu trditev strank in ne bi smel ukrepati le v primeru, kadar se stranke ne sklicujejo na pomanjkljivosti iz člena 49 izvedbene uredbe. Ne gre namreč za „postopek jemanja pravice v lastne roke“.

27 Petič, tožeča stranka meni, da odbor za pritožbe zanemarja upravno naravo pritožbenega postopka, ker meni, da naj bi dovoljenje tožeči stranki, da ob neobstoju procesnega upravičenja odpravi pomanjkljivosti, prejudiciralo sporno zadevo med strankama. Opozarja, da je nedopustnost vprašanje javnega reda, ki ga organ, ki odloča o zadevi, preučuje po uradni dolžnosti. Zato naj ne bi bilo pomembno, da so vprašanje neobstoja procesnega upravičenja sprožile stranke.

28 Na koncu, tožeča stranka je prvič na obravnavi pred Sodiščem prve stopnje navedla, da je bil edini dokument, o katerem jo je pred obravnavo obvestil odbor za pritožbe, odločba o odložitvi z dne 27. junija 2005, iz katere ne glede na končno odločitev izhaja, da je odbor za pritožbe menil, da pritožba ni očitno neutemeljena. Navaja, da je imela na podlagi te odločbe in neuporabe člena 49(1) izvedbene uredbe legitimno pričakovanje glede dejstva, da je bilo njeno procesno upravičenje ugotovljeno že pred obravnavo.

29 USRS meni, da razlaga člena 49 izvedbene uredbe, kot jo predlaga tožeča stranka, ni utemeljena. USRS ocenjuje, da je neobstoj procesnega upravičenja težko popraviti, in meni, da se sklicevanje na člen 68 osnovne uredbe v členu 49 izvedbene uredbe nanaša le na odpravo izključno procesnih pomanjkljivosti. Poleg tega je s tem, da je tožeča stranka v pisnem postopku odgovorila na trditve intervenienta v zvezi z neobstojem neposredne in posamične prizadetosti, procesno upravičenje postalo „vsebinsko vprašanje“ spisa. Zato odboru za pritožbe ni bilo treba zahtevati, da se

ta pomanjkljivost odpravi kot procesna napaka. Poleg tega naj bi po mnenju USRS dopustitev pooblastil, ki so jih dali posamezni pridelovalci, pomenila dovoljenje novemu subjektu, da postane stranka v postopku, čeprav je rok, določen za ukrepanje, že potekel. Ker je tožeča stranka pritožbo vložila v svojem imenu, se na obravnavi ni mogla sklicevati na pooblastila, ki so jih dali posamezni pridelovalci, ki niso neposredni člani njene organizacije.

30 Po mnenju intervenienta odboru za pritožbe ni treba predhodno preveriti, ali iz dokumentov, ki jih je predložil pritožnik, dejansko izhaja, da ima ta procesno upravičenje. Tožeča stranka bi morala uveljavljati in dokazati svoje procesno upravičenje. Člen 49 izvedbene uredbe zavezuje odbor za pritožbe, da preveri, ali je ta formalni pogoj izpolnjen, vendar mu ne nalaga, da preveri, ali tožeča stranka dejansko ima procesno upravičenje.

Presoja Sodišča prve stopnje

31 V tem delu tožbenega razloga tožeča stranka odboru za pritožbe očita, na eni strani, da je ni obvestil o tem, da meni, da ni imela procesnega upravičenja, in na drugi strani, da od nje ni zahteval, da dokaže svoje procesno upravičenje.

32 Najprej je treba preveriti, ali je odbor za pritožbe, tako kot mu očita tožeča stranka, kršil člen 49(1) izvedbene uredbe. V zvezi s tem je treba uvodoma poudariti, da ta določba odbor za pritožbe zavezuje, da preveri skladnost pritožbe z določbami osnovne in izvedbene uredbe in pritožnika obvesti o pomanjkljivostih ter od njega zahteva, da jih v določenem roku, če je mogoče, odpravi.

33 V zvezi z obveznostjo preučitve skladnosti pritožbe z določbami osnovne in izvedbene uredbe je treba opozoriti, da druge jezikovne različice člena 49(1) izvedbene uredbe določajo skladnost pritožbe z vsemi določbami obeh uredb, medtem ko francoska in grška različica določata nadzor odbora za pritožbe le glede določb členov 67, 68 in 69 osnovne uredbe in določb člena 45 izvedbene uredbe. Ker pa potreba po enotni razlagi prava Skupnosti izključuje, da bi se določeno besedilo obravnavalo ločeno, ampak v primeru dvomu zahteva, da se razlaga in uporablja v luči različic vseh drugih uradnih jezikov (glej sodbo Sodišča z dne 17. oktobra 1996 v zadevi Lubella, C-64/95, Recueil, str. I-5105, točka 17), Sodišče prve stopnje meni, da francoska in grška različica člena 49 izvedbene uredbe temu delu ne dajeta pomena, ki bi bil drugačen od drugih jezikovnih različic, in da ju je treba razlagati in uporabljati glede na različice drugih uradnih jezikov (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 27. februarja 1997 v zadevi Ebony Maritime in Loten Navigation, C-177/95, Recueil, str. I-1111, točke od 29 do 31).

34 Glede obeh obveznosti obvestitve in zahteve po odpravi pomanjkljivosti je treba poudariti, prvič, da zlasti iz nemške, angleške, danske, španske, italijanske in nizozemske različice člena 49(1) izvedbene uredbe izhaja, da stavek „če je mogoče“ pogojuje obveznost obvestitve in zahteve po odpravi pomanjkljivosti z objektivno možnostjo odpraviti pomanjkljivosti. Zato, v nasprotju s trditvami tožeče stranke, ta določba od odbora za pritožbe zahteva, da presodi zmožnost tožeče stranke, da odpravi pomanjkljivost, z namenom omejiti zahteve na pomanjkljivosti, ki jih je mogoče odpraviti. Ker je namreč namen obvestitve in zahteve po odpravi pomanjkljivosti omogočiti pritožniku, da v določenem roku odpravi pomanjkljivosti, ki jih je ugotovil odbor za pritožbe, bi morale biti navedene pomanjkljivosti take, da jih je mogoče odpraviti. Vendar, kot navajata USRS in intervenient, neobstoja procesnega upravičenja ni mogoče popraviti.

35 Poleg tega člen 49(1) izvedbene uredbe to, kar je treba odpraviti, določa z besedami „irrégularités“ v francoščini, „Mängel“ v nemščini, „deficiencies“ v angleščini,

„irregolarità“ v italijanščini, „mangler“ v danščini in „irregularidades“ v portugalščini, ki kažejo na to, da se nanašajo na odpravo procesnih napak (glej na primer uporabo teh besed v pravilu 9(1) Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL L 303, str. 1) in člen 10(1) in (2) Uredbe Komisije (ES) št. 2245/2002 z dne 21. oktobra 2002 o izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 6/2002 o modelih Skupnosti (UL L 341, str. 28)). Poleg tega se besede „rectifié“ v francoščini, „berichtigt“ v nemščini, „berigtiges“ v španščini, „rettificato“ v italijanščini in „regularizado“ v portugalščini, uporabljene v drugem stavku člena 49(1) izvedbene uredbe, nanašajo na popravo procesnih napak (glej na primer pravilo 53 Uredbe št. 2868/95 in za besede v francoščini, nemščini in danščini člen 12(2) Uredbe št. 2245/2002) in ne na zahtevo za dodatna pojasnila ali dokaze, ki jih stranka še ne bi predložila in se nanašajo na bistvene elemente dopustnosti njene pritožbe, kot je na primer procesno upravičenje.

36 Zato je treba ugotoviti, da člen 49(1) izvedbene uredbe ni zavezoval odbora za pritožbe, da od tožeče stranke zahteva, da odpravi neobstoj procesnega upravičenja, ki ga je ugotovil, saj ta neobstoj pomeni procesno napako, ki je ni mogoče „popraviti“ v smislu drugega stavka te določbe in ki je ni mogoče odpraviti.

37 Dalje je treba ugotoviti, da je obveznost obvestitve povezana z obveznostjo zahtevati odpravo pomanjkljivosti, ki jih je mogoče odpraviti. Člen 49(1) izvedbene uredbe namreč zavezuje odbor za pritožbe, da preveri skladnost pritožbe z vsemi določbami osnovne in izvedbene uredbe, ker bi bil sicer zavezan obvestiti o vseh vprašanjih glede dopustnosti, vključno s tistimi, ki se jih ne da odpraviti, to pa bi bilo, kot je navedeno v točki 34 zgoraj, v nasprotju s to določbo. Čeprav bi lahko v določenih primerih obvestitev o vprašanju glede dopustnosti, ki ga ni mogoče odpraviti, res zaščitila pritožnika pred odločbo, ki je utemeljena z razlogi, o katerih se ni razpravljalo, bi bila taka splošna obveznost za odbor za pritožbe pogostokrat težka in neučinkovita, ker pritožnik ne bi mogel odpraviti problema. Poleg tega je treba opozoriti, da so v

obravnavani zadevi stranke že sprožile vprašanje neobstoja procesnega upravičenja tožeče stranke, ki je tudi eden od elementov spora.

38 Tožeča stranka je bila namreč od zahteve za intervencijo z dne 24. februarja 2005 s tem vprašanjem seznanjena, tako da obvestilo odbora za pritožbe ni bilo več potrebno, da bi lahko sprejela stališče. Tožeča stranka je namreč v svoji vlogi z dne 14. aprila 2005 odgovorila na trditve intervenienta in pojasnila, zakaj je menila, da ima procesno upravičenje. Poleg tega je intervenient v vlogi z dne 29. julija 2005 navedel trditve glede neobstoja procesnega upravičenja tožeče stranke, prav tako pa je tudi USRS v svoji vlogi menil, da tožeča stranka ni imela procesnega upravičenja.

39 Ne glede na trditve tožeče stranke pa sklicevanje na člen 68 osnovne uredbe v členu 49(1) izvedbene uredbe ni v nasprotju s to razlago, ker se ob izvršitvi te določbe prav tako lahko pojavijo vprašanja procesne narave, ki jih je mogoče odpraviti. Na primer, ta določba omogoča pritožbo tudi pravnim osebam, ki so v skladu s členom 82 osnovne uredbe dolžne navesti sedež ali podjetje in celo stalno prebivališče zastopnika. Če je bil tak podatek izpuščen, bi moral odbor za pritožbe pritožnika obvestiti o tej pomanjkljivosti in zahtevati, da jo odpravi.

40 Iz tega izhaja, da odbor za pritožbe s tem da tožeče stranke ni obvestil, da meni, da nima procesnega upravičenja, in od nje ni zahteval, da to pomanjkljivost odpravi, ni kršil člena 49(1) izvedbene uredbe.

41 Drugič, glede domnevne kršitve načel skrbnosti in dobrega upravljanja je treba poudariti, da tožeča stranka razen dejstva, da je odbor za pritožbe ni obvestil o ugotovljenem neobstoju procesnega upravičenja in od nje ni zahteval, da to pomanjkljivost

odpravi, ni navedla nobene okoliščine, na podlagi katere bi bilo mogoče ugotoviti kršitev teh načel. Ker pa zlasti iz točk od 34 do 40 izhaja, da je bilo tako stališče odbora za pritožbe v skladu z zahtevami iz člena 49(1) izvedbene uredbe, ta ni kršil načel skrbnosti in dobrega upravljanja.

42 Na koncu, glede trditve tožeče stranke o njenem legitimnem pričakovanju, da je bilo njeno procesno upravičenje ugotovljeno pred obravnavo, je treba poudariti, da je tožeča stranka to trditev prvič navedla na obravnavi pred Sodiščem prve stopnje. Vendar pa je bila odločba o odložitvi z dne 27. junija 2005, na katero se za utemeljitev svojega legitimnega pričakovanja sklicuje tožeča stranka, sprejeta po zahtevi intervenienta, da se odpravi odložilni učinek pritožbe tožeče stranke zoper odločbo o podelitvi. Poudariti je treba, da te odločbe ni sprejel odbor za pritožbe, ampak posebni odbor, pristojen za sprejemanje odločb o odpravi odložilnega učinka pritožb, ki je bil poleg tega sestavljen iz drugih oseb kot pa odbor za pritožbe. Poleg tega je ta odbor v točki 10 svoje odločbe opozoril, da je bilo v tisti fazi postopka težko presoditi utemeljenost pritožbe tožeče stranke pred odborom za pritožbe, zlasti zato, ker intervenient še ni vložil svoje intervencijske vloge. Nato je poudaril, da, ne glede na končno stališče USRS, v tisti fazi ni bilo ugotovljeno, da je pritožba očitno neutemeljena. Iz tega izhaja, da odbor ni opravil posebne presoje dopustnosti pritožbe tožeče stranke niti se ni skliceval na kakršno koli tako odločbo odbora za pritožbe. Poleg tega je svojo presojo pridržal za končno odločitev. V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da ta odločba pri tožeči stranki ni mogla povzročiti legitimnega pričakovanja, da je bilo njeno procesno upravičenje ugotovljeno pred odborom za pritožbe. Zato je treba to trditev zavrniti.

43 Iz tega izhaja, da je treba prvi del zavrniti.

Drugi del tožbenega razloga: kršitev člena 50 izvedbene uredbe ter načel skrbnosti in dobrega upravljanja

Trditve strank

44 Tožeča stranka meni, da bi moral odbor za pritožbe v skladu s členom 50 izvedbene uredbe izvesti drugo obravnavo, da bi drugim strankam omogočil preučitev dokumentov, ki jih je tožeča stranka nameravala predložiti za ugotovitev dopustnosti svoje pritožbe. V zvezi s tem tožeča stranka opozarja, da je obravnava na podlagi besedila člena 50 izvedbene uredbe faza postopka, v katerem se izvaja preiskava. Iz tega po mnenju tožeče stranke izhaja, da mora odbor za pritožbe v skladu z načelom dobrega upravljanja odobriti predložitev vseh dokazov, za katere stranke menijo, da so potrebni, ali če to ni mogoče, opraviti še eno obravnavo, kot izrecno določa izvedbena uredba.

45 Tožeča stranka meni, da čeprav imajo institucije Skupnosti pri izvrševanju svojih pristojnosti določeno diskrecijsko pravico, še vedno ostaja dejstvo, da je ta pravica omejena z načeli skrbnosti in dobrega upravljanja, ki jih zavezujeta, da sprejmejo odločbo na podlagi popolnega poznavanja zadeve. Sodna praksa naj bi tako priznala, da je v primerih, ko imajo institucije Skupnosti diskrecijsko pravico, spoštovanje jamstev, ki jih priznava pravni red Skupnosti v upravnih postopkih, med katerimi je tudi obveznost pristojne institucije, da skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne elemente obravnavane zadeve, bistvenega pomena.

46 Če bi ugotovitev, da tožeča stranka ni imela procesnega upravičenja v zvezi z odločbo o podelitvi, pomenila, da ji je bilo onemogočeno edino razpoložljivo učinkovito pravno sredstvo tako na podlagi prava Skupnosti kot nacionalnega prava, bi po mnenju tožeče stranke moral odbor za pritožbe tej dati možnost, da reši vprašanje dopustnosti, o kateri je odbor za pritožbe dvomil.

47 USRS meni, da odbor za pritožbe ni imel nikakršne obveznosti dopustiti predložitev želenih dokumentov, ker ti dokumenti za namen analize procesnega upravičenja tožeče stranke, ki je tožbo vložila v svojem imenu in ne v imenu določenih posamičnih pridelovalcev, niso bili upoštevni. Dopustitev teh dokumentov naj bi pomenila kršitev procesnih jamstev, saj bi bila tožba v fazi obravnave bistveno spremenjena. Poleg tega USRS meni, da predložitev pogodbe med Geslive in zadrugo Anecoop glede plačila licenčnine ne bi vplivala na preizkus procesnega upravičenja tožeče stranke, ker je odbor za pritožbe potrdil, da bi bili lahko dobavitelji materiala za sorto nadorcott prizadeti z odločbo o podelitvi. Poleg tega pravila, ki določajo postopek pred odborom za pritožbe, tožeči stranki niso preprečevala, da predstavi pisne pripombe na trditve o nedopustnosti iz vlog intervenienta z dne 29. julija 2005 in USRS z dne 15. septembra 2005. Nazadnje, odločitev v zvezi z možnostjo druge obravnave po mnenju USRS izhaja iz samostojnosti, ki naj bi jo imel odbor za pritožbe glede vprašanj gospodarnosti postopka.

48 Intervenient poleg tega meni, da je odbor za pritožbe upravičeno zavrnil zahtevo tožeče stranke, ker naj bi dopustitev novih dokumentov pomenila novo obravnavo ob kršitvi načela ene obravnave, ki je določeno v členu 50 izvedbene uredbe.

Presoja Sodišča prve stopnje

49 Uvodoma je treba opozoriti, da je tožeča stranka na obravnavi pred odborom za pritožbe primarno zahtevala, da se ji določi rok za pripravo in kasnejšo predložitev popolne dokumentacije odboru za pritožbe, na podlagi katere bo dokazano, da so

bili njeni člani neposredno in posamično prizadeti z odločbo o podelitvi. Podredno je zahtevala, da se ji na obravnavi dovoli predložiti nepopolno dokumentacijo, ki so jo prinesli s seboj njeni predstavniki, vključno s pooblastili posameznih pridelovalcev za vložitev tožbe zoper odločbo o podelitvi in pogodbo med zadrugo Anecoop in Geslive o plačilu licenčnine za izkoriščanje sorte nadorcott.

50 Prvič, glede domnevne kršitve člena 50 izvedbene uredbe je treba poudariti, da njegova odstavka 1 in 2 zagotavljata ureditev hitrega reševanja sporov v ustnem postopku, sklicanim brez roka in omejenim na eno samo obravnavo. Iz odstavka 3 istega člena izhaja, da lahko stranka v postopku zahteva nadaljnjo obravnavo le, če je to potrebno, ker so se okoliščine spremenile med obravnavo ali po njej.

51 V zvezi s tem je treba ugotoviti, prvič, da dokumenti, ki jih je nameravala predložiti tožeča stranka, niso temeljili na okoliščinah, ki so se spremenile med obravnavo ali po njej. Pogodba in pooblastila, ki jih je tožeča stranka želela predložiti na obravnavi, so namreč očitno dokumenti, ki so bili sestavljeni pred navedeno obravnavo. V vsakem primeru niti ti dokumenti niti dodatna pooblastila, ki jih je želela predložiti tožeča stranka po obravnavi, ne bi mogli pomeniti spremembe dejanskega stanja spora. USRS in intervenient upravičeno poudarjata, da je tožeča stranka tožbo vložila v lastnem imenu in med postopkom ne more biti nadomeščena z drugimi osebami, ki niso vložile tožbe v predpisanem roku. Na drugi strani iz pogodbe ne izhaja nikakršno novo dejstvo, ker, kot je poudaril odbor za pritožbe, iz nje izhaja le dejstvo, da morajo posamezni pridelovalci mandarin, in če je potrebno zadruga Anecoop, plačati licenčnino za dobavo in uporabo zavarovane sorte. Vendar ta obveznost izhaja neposredno iz sistema žlahtniteljskih pravic in jo je odbor za pritožbe priznal, ne da bi jo bilo treba dokazovati.

52 Drugič, tudi ob predpostavki, da so bili zatrjevani dokazi upoštevni, je imela tožeča stranka med vložitvijo vlog intervenienta in USRS ter obravnavo več mesecev časa. V tem obdobju je imela možnost pripraviti in predložiti dokumente ali od odbora za pritožbe vsaj zahtevati, da preloži obravnavo, tako da bo mogoče vse dokaze preizkusiti na eni sami obravnavi. Nič namreč ne kaže na to, da se preiskava ne bi mogla izvršiti na eni sami obravnavi, če bi tožeča stranka pokazala potrebno prizadevnost v zvezi z obravnavo.

53 Iz tega izhaja, da odbor za pritožbe z zavrnitvijo zahtev tožeče stranke za izvedbo nadaljnje obravnave ni kršil člena 50 izvedbene uredbe, ker okoliščine zadeve niso izpolnjevale pogojev, določenih v tej določbi.

54 Drugič, glede domnevne kršitve načel skrbnosti in dobrega upravljanja je treba poudariti, da tožeča stranka ni navedla nobene okoliščine, na podlagi katere bi bilo mogoče ugotoviti kršitev teh načel, razen dejstva, da odbor za pritožbe ni odobril predložitve dokazov, ki so jih predstavniki tožeče stranke prinesli s seboj na obravnavo oziroma ki so jih želeli predstaviti kasneje. Vendar iz navedenega izhaja, da odbor za pritožbe na podlagi člena 50 izvedbene uredbe ni zavezan odobriti predložitve vseh dokazov, za katere stranke menijo, da so potrebni. Nasprotno, odbor za pritožbe mora v skrbi za dobro upravljanje na podlagi te določbe sprejeti dokaze, ki zahtevajo nadaljnjo obravnavo, le, če gre za upoštevne elemente, ki temeljijo na dejstvih, ki so se spremenila med obravnavo ali po njej.

55 Tožeča stranka je prav tako poudarila, da v obravnavani zadevi ni dokazano, da dokazi, za katere je tožeča stranka zahtevala, da jih odbor za pritožbe preizkusi, temeljijo na dejstvih, ki so se spremenila med obravnavo ali po njej (glej točko 51 zgoraj). Poleg tega ponujeni dokazi v obravnavani zadevi niso upoštevni (glej

točko 51 zgoraj) in niso bili predloženi pravočasno, tako da bi jih bilo mogoče preizkusiti na eni obravnavi (glej točko 52 zgoraj). V teh okoliščinah je besedilo člena 50 izvedbene uredbe nasprotovalo dopustitvi teh dokazov. Iz tega izhaja, da odbor za pritožbe z zavrnitvijo teh dokazov ni mogel kršiti načel skrbnosti in dobrega upravljanja.

56 Zato je treba drugi del zavrniti.

57 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba prvi tožbeni razlog zavrniti.

2. *Drugi tožbeni razlog: neupoštevanje procesnega upravičenja tožeče stranke*

58 Drugi tožbeni razlog je razdeljen na dva dela, in sicer prvi del, da naj bi bili tožeča stranka in njeni člani posamično prizadeti z odločbo o podelitvi, in drugi del, da domnevno ni bilo učinkovitega sodnega varstva.

Prvi del tožbenega razloga: tožeča stranka in njeni člani naj bi bili posamično prizadeti z odločbo o podelitvi

Trditve strank

59 Prvič, tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da se je osredotočil na dejstvo, da je tožeča stranka združenje, in da je prezrl procesno upravičenje njenih članov. Poleg

preizkusa, ali ima tožeča stranka sama procesno upravičenje glede odločbe o podelitvi, bi bilo treba preizkusiti tudi, ali imajo njeni člani oziroma člani članov (v tem primeru Copal de Algemensi, član zadruge Anecoop) navedeno upravičenje. Odbor za pritožbe pa naj v izpodbijani odločbi ne bi upošteval sodne prakse Sodišča prve stopnje, na podlagi katere so tudi podjetniška združenja upravičena zahtevati razglasitev ničnosti aktov, če so njihovi člani posamično vložili tožbo.

60 Drugič, tožeča stranka meni, da je odbor za pritožbe njeno procesno upravičenje napačno pogojeval s procesnim upravičenjem vseh njenih članov. Tako naj bi bilo za odbor za pritožbe pomembno dejstvo, da so samo nekateri člani tožeče stranke kot proizvajalci prizadeti z odločbo o podelitvi, medtem ko drugi ne bi mogli biti prizadeti. Vendar iz sodne prakse izhaja, da imajo združenja, katerih vsaj en član bi lahko sam vložil tožbo, procesno upravičenje.

61 Tretjič, tožeča stranka izpodbija ugotovitve odbora za pritožbe v zvezi z vprašanjem, ali tožeča stranka dejansko predstavlja splošne interese zadevnih proizvajalcev. Po mnenju tožeče stranke odbor za pritožbe ne upošteva dejstva, da tožeča stranka izpodbija žlahtniteljsko pravico sorte nadorcott v imenu vseh pridelovalcev, članov zadrug, ker v skladu s členom 2(a) svojega statuta, predstavlja sindikate zadrug, ki naj očitno ne bi ugovarjali zadevni pritožbi in ki sami predstavljajo zadruge. Poleg tega naj bi iz sodne prakse izhajalo, da se domneva, da so vsi člani združenja to združenje pooblastili, da ravna v njihovem imenu, če statut tako določa in če člani temu ne nasprotujejo.

62 Četrtič, tožeča stranka meni, da je odbor za pritožbe z odločitvijo, da se odločba o podelitvi ne nanaša nanjo posamično, ker nima njej lastnih značilnosti oziroma ker jo posamično opredeljuje glede na vse ostale osebe, storil napako. Iz sodne prakse naj bi izhajalo, da je ta pogoj izpolnjen, če je pravni položaj zadevnega podjetja prizadet z izpodbijanim aktom zaradi določenih, njej lastnih značilnosti ali zaradi dejstva, ker

jo posamično opredeljuje glede na vse ostale osebe in jo zato posamično opredeli na enak način, kot bi posamično opredelila naslovnika take odločbe. Dejstvo, da akt učinkuje proti vsem zadevnim gospodarskim subjektom, naj ne bi preprečevalo tega, da akt nekatere od njih zadeva posamično.

63 Prvič, glede značilnosti tožeče stranke kot dobavitelja rastlinskega materiala naj bi zaradi odločbe o podelitvi vsaka oseba, ki želi sodelovati pri obnavljanju ali dobavi rastlinskega materiala, morala imeti dovoljenje imetnika. Zato bi bilo treba preučiti, ali je pravni položaj članov tožeče stranke prizadet na drugačen način kot položaj drugih pridelovalcev ali dobaviteljev rastlinskega materiala. Vendar naj bi odločba o podelitvi določene člane tožeče stranke, ki dobavljajo sorto nadorcott, prisilila, da prenehajo s to dejavnostjo, kar je povzročilo veliko škodo, to pa naj bi jih razlikovalo od vseh drugih dobaviteljev rastlinskega materiala. Čeprav odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi navaja, da zadruga Anecoop dobavlja ta rastlinski material, pa je kasneje ta podatek izpustil in naj bi se osredotočil na dejstvo, da tožeča stranka sama ni dobavljala rastlinskega materiala. Vendar naj bi preučitev položaja zadruge Anecoop dokazala, da je tožeča stranka imela procesno upravičenje za razveljavitev odločbe o podelitvi.

64 Drugič, glede značilnosti tožeče stranke kot pridelovalca, tožeča stranka poudarja, da ni trdila, da predstavlja splošne interese pridelovalcev, zato da bi utemeljila trditev, da je bila posamično prizadeta. Po drugi strani tožeča stranka meni, da je imela procesno upravičenje, ker naj bi zastopala interese članov, ki naj bi bili neposredno prizadeti kot pridelovalci. Tožeča stranka opozarja, da je nemogoče trditi, da lahko odločba o podelitvi enako učinkuje nanjo kot na druga združenja pridelovalcev in zadrug v Skupnosti zato, ker ima 90 % družb za dodelavo sorte nadorcott sedež v Valenciji,. Zadevne zadruge naj bi namreč razdeljevale več kot polovico agrumov s poreklom iz Valencije, tožeča stranka pa združuje skoraj vse te zadruge, pri čemer so glavne osebe, ki so prizadete z odločbo o podelitvi, njeni člani.

65 Ker skoraj vsa pridelava sorte nadorcott izhaja iz Valencije, naj bi dejstvo, da je zaradi odločbe o podelitvi vsak pridelovalec sorte nadorcott dolžan plačati licenčnino za pridelovanje sorte nadorcott, pomenilo, da naj bi bila skoraj vsa pridelava v Valenciji zaradi neplačila nezakonita. Samo ti pridelovalci bi bili od tedaj zavezani žlahtnitelju plačati prispevek ali uničiti svoje nasade, kar naj bi vplivalo na njihov konkurenčni položaj na trgu v trenutku trženja blaga. Zato naj bi bilo napačno trditi, da odločba o podelitvi vpliva na člane tožeče stranke enako kot na vsakega pridelovalca, ki bi v prihodnosti prideloval zadevno sorto, saj imajo njeni člani značilnosti, ki jih razlikujejo od vseh drugih pridelovalcev.

66 Tretjič, tožeča stranka meni, da imajo njeni člani iste značilnosti kot družba Van Zanten Plants (v nadaljevanju: Van Zanten), ki je na odbor za pritožbe vložila pritožbo (zadevi A 005/2003 in A 006/2003). Ker je bila družba Van Zanten svetovni distributer zavarovane sorte, ki je po njenem mnenju podobna novi sorti, za katero je USRS podelil žlahtniteljsko pravico v Skupnosti, naj bi odbor za pritožbe priznal njeno procesno upravičenje. Odbor za pritožbe je menil, da bi na trgih obstajala zmeda, če bi bila dokazana podobnost sort, in tako bi morala družba Van Zanten zaščititi svoje pravice z vložitvijo tožb zaradi kršitve.

67 Tožeča stranka meni, da je položaj v obravnavani zadevi podoben, ker odločba o podelitvi njene člane zavezuje k izkoreninjenju vseh njihovih nasadov, če ne sprejmejo zahtevnih pogojev, ki jih je naložil intervenient. Ker je tožeča stranka predstavnik podjetij, ki dobavljajo material za sorto afourer, in konkurira sorti nadorcott, je v obeh primerih posamično prizadeta, ker je konkurent podjetju, ki zahteva žlahtniteljsko pravico. Odbor za pritožbe bi v obravnavani zadevi moral upoštevati status tožeče stranke kot pogajalca in konkurenta, kot je to upošteval v zadevi glede družbe Van Zanten.

68 Četrtič, tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da je v obravnavani zadevi napačno izključil uporabo sodne prakse na področju državnih pomoči. Meni, da se postopek ugovora proti žlahtniteljski pravici ne razlikuje od postopka na področju državnih pomoči, tako da bi se sodna praksa v zvezi z upravičenjem za vložitev tožbe zoper odločbe Komisije na področju državnih pomoči lahko uporabila. Iz te sodne prakse naj bi izhajalo, da so zadevne stranke iz člena 88(2) ES tudi osebe, podjetja ali združenja, katerih interesi so morebiti prizadeti z odločbo o dodelitvi pomoči, zlasti konkurenčna podjetja in poklicne organizacije (sodbi Sodišča z dne 14. novembra 1984 v zadevi Intermills proti Komisiji, 323/82, Recueil, str. 3809, točka 16, in z dne 3. maja 2001 v zadevi Portugalska proti Komisiji, C-204/97, Recueil, str. I-3175, točka 31). Po mnenju tožeče stranke priznanje procesnega upravičenja podjetjem, konkurenčnim podjetju, ki je upravičenec državne pomoči, ne izhaja iz posebnosti, ki so značilne za postopek nadzora državnih pomoči iz člena 87 ES in 88 ES. To upravičenje naj bi dejansko izhajalo iz učinkov državne pomoči na konkurenčni položaj subjektov na istem trgu, ki niso upravičenci pomoči. Tožeča stranka meni, da je položaj v tej zadevi podoben, kar naj bi omogočalo uporabo te sodne prakse v obravnavani zadevi.

69 Poleg tega tožeča stranka meni, da pravice tretjih oseb, ki želijo izpodbijati žlahtniteljsko pravico, niso omejene na postopek z ugovorom iz člena 59 osnovne uredbe. Te osebe bi lahko prav tako vložile pritožbo v skladu s členom 67 in naslednjimi iste uredbe. Postopek z ugovorom iz člena 59 osnovne uredbe, ki naj bi strankam omogočal le izpodbijanje dejstev, na podlagi katerih je USRS podelil žlahtniteljsko pravico, naj bi izpolnjeval drugačne cilje kot pa pritožba iz člena 67 osnovne uredbe. Po mnenju tožeče stranke je odbor za pritožbe s tem da ni upošteval te možnosti pritožbe, nasprotoval tudi svoji praksi odločanja glede procesnega upravičenja. V svoji odločbi v zvezi z družbo Van Zanten naj bi potrdil, da člen 67 osnovne uredbe ne omejuje pravice tretjih oseb do vložitve pritožbe na podlagi te določbe, zato ker ne bi predhodno vložile ugovora. Vendar naj odbor za pritožbe ne bi navedel, zakaj naj bi bilo v obravnavani zadevi sodelovanje v postopku podelitve žlahtniteljske pravice upoštevno.

70 Po mnenju tožeče stranke tudi imetnik zavarovane sorte, enako kot upravičenec do državne pomoči, pridobi prednost pred svojimi konkurenti, kar vpliva na njegov konkurenčni položaj. Iz sodne prakse naj bi izhajalo, da čeprav so bili neposredni konkurenti upravičencev do državnih pomoči zaradi teh pomoči nujno prizadeti v njihovem konkurenčnem položaju, naj njihov položaj na trgu ne bi bil bistveno prizadet, če bi bilo vse kmetovalce v Skupnosti mogoče šteti za konkurente upravičencev do pomoči. V obravnavani zadevi naj bi bili pridelovalci, ki jih zastopa tožeča stranka, bistveno prizadeti z žlahtniteljsko pravico, podeljeno za sorto nadorcott. Oškodovani naj bi bili v primerjavi z vsemi pridelovalci v Skupnosti, ki želijo začeti s pridelovanjem te sorte, ker so jo ob sprejetju odločbe o podelitvi že pridelovali. Po mnenju tožeče stranke bi lahko pridelovalci, ki še nimajo mandarin te sorte, izbrali drugo sorto, če se jim pogoji za podelitev dovoljenja, ki jih predlaga žlahtnitelj, ne bi zdeli sprejemljivi, ne da bi to resno vplivalo na njihovo gospodarsko dejavnost. Po drugi strani pa bi morali pridelovalci, ki imajo v svojih nasadih že drevesa te sorte, ta drevesa posekati. Ker je „življenjska doba“ teh dreves približno dvajset let, naj večina pridelovalcev ne bi amortizirala svojih nasadov. Zato naj položaj članov tožeče stranke ne bi bil primerljiv s položajem drugih pridelovalcev in naj bi odločba o podelitvi bistveno prizadela konkurenčni položaj prvih.

71 Na koncu, glede sodne prakse, ki zahteva sodelovanje tožeče stranke v upravnem postopku za priznanje njenega procesnega upravičenja v postopku za razglasitev ničnosti odločbe Komisije na področju državnih pomoči, tožeča stranka poudarja, da je postopek pred odborom za pritožbe prav tako upravni postopek. Ker je odbor za pritožbe del upravnega organa, ki je pristojen za odločanje na področju žlahtniteljskih pravic, naj ne bi bil sodišče. Zato naj bi bila pritožba, vložena zoper odločbo USRS, faza upravnega postopka, ki vodi do podelitve žlahtniteljske pravice. Zato naj bi tožeča stranka sodelovala v upravnem postopku.

72 USRS uvodoma meni, da je člen 68 osnovne uredbe oblikovan enako kot člen 230 ES. Zato meni, da mora preučitev tega tožbenega razloga temeljiti na razlagi sodne prakse pojma „oseba, ki jo odločba posamično zadeva“ iz zadnjenavedene določbe. Sodna

praksa priznava procesno upravičenje poklicnemu združenju, ki je ustanovljeno za varovanje interesov svojih članov, kadar je združenje individualizirano zaradi vpliva na svoje interese, kadar zastopa interese podjetij, ki bi tudi sama imela upravičenje, in kadar bi mu določba izrecno priznavala določene procesne pravice.

73 Prvič, USRS meni, da na podlagi sodne prakse akt ne vpliva posamično na tožečo stranko, če njen položaj ni bil upoštevan ob sprejetju tega akta, ki zato nanjo vpliva enako kot na vse druge osebe, ki so v istem položaju. V obravnavani zadevi naj ne bi bilo dokazano, da je tožeča stranka dobavitelj rastlinskega materiala, in naj v vsakem primeru ne bi imela lastnih značilnosti ali okoliščin, na podlagi katerih bi jo bilo mogoče razlikovati od drugih dobaviteljev rastlinskega materiala.

74 Drugič, USRS meni, da so na podlagi statuta neposredni člani tožeče stranke sindikati zadrug in ne zadruge same ali pridelovalci mandarin. Zato bi lahko tožeča stranka upravičeno zastopala interese sindikatov zadrug, vendar naj ne bi predložila nobenega dokaza o posamični zadevnosti teh sindikatov, ki naj bi le varovali splošne interese svojih članov. Poleg tega, tudi če bi nekateri njeni člani lahko dobavili rastlinski material, naj tožeča stranka ne bi navedla nobene posebne značilnosti, na podlagi katere bi jih bilo mogoče razlikovati od drugih dobaviteljev. Glede položaja posameznih pridelovalcev USRS opozarja, da je tožeča stranka pritožbo vložila v svojem imenu in da v njenem statutu ni nikakršnega elementa, na podlagi katerega bi bilo mogoče trditi, da ima tožeča stranka sposobnost biti stranka v postopku za varovanje interesov določenih posebnih pridelovalcev mandarin. Poleg tega naj bi bili posamezni interesi določenih proizvajalcev mandarin različni od splošnih interesov zadrug, ki jih tožeča stranka lahko zastopa. Na koncu, pridelovalci sorte nadorcott, posredni člani tožeče stranke, so bili prizadeti le zaradi objektivnega dejanskega položaja, ki jih v ničemer ne razlikuje od vseh drugih pridelovalcev sorte, saj obveznost plačila

licenčnine za pridelovanje že zavarovane sorte izhaja iz sistema žlahtniteljskih pravic v Skupnosti. Iz sodne prakse izhaja, da ne zadostuje, da imajo zaradi ukrepa določeni subjekti resnejše gospodarske posledice v primerjavi z drugimi subjekti tega sektorja, da bi se štelo, da jih ta ukrep zadeva posamično.

75 Tretjič, USRS poudarja, da osnovna uredba, zlasti člen 59, strankam, ki sodelujejo v postopku podelitve pred USRS, priznava vrsto procesnih pravic. Opozarja, da je bila tožeča stranka seznanjena s prijavo za žlahtniteljsko pravico, objavljeno v *Uradnem glasilu USRS* 26. februarja 1996 in ji ni nasprotovala. Zato naj ne bi mogla biti posamično prizadeta zaradi procesnih pravic, ki bi jih lahko pridobila s sodelovanjem v tem postopku. Poleg tega postopek iz člena 59 osnovne uredbe ne bi imel smisla, če bi vsi tisti, ki želijo ugovarjati podelitvi žlahtniteljske pravice za določeno sorto, namesto da bi predložili svoja stališča v upravnem postopku, lahko za vložitev pritožbe počakali na konec postopka pred USRS in zatrjevali neveljavnost podeljene pravice. Na koncu, bistvena razlika naj bi obstajala med položajem družbe Van Zanten, ki je bila izključni dobavitelj imetnika sorte, vpisane pred USRS, ki je bila neposredno konkurenčna novi sorti, za katero je bila podeljena žlahtniteljska pravica, in položajem tožeče stranke, ki naj bi zatrjevala le, da je ona sama oziroma njeni člani imetnik subjektivnih pravic, ki so vpisane in uživajo varstvo.

76 Intervenient v bistvu trdi isto kot USRS.

Presoja Sodišča prve stopnje

77 Najprej je treba ugotoviti, da mora biti tožeča stranka, ker je ni med naslovniki odločbe o podelitvi, na podlagi člena 68 osnovne uredbe neposredno in posamično prizadeta s to odločbo, da bi lahko na odbor za pritožbe vložila pritožbo.

78 V zvezi s tem je treba poudariti, prvič, da španska in italijanska različica člena 68 osnovne uredbe določata, da lahko pritožbo vložijo osebe, ki so prizadete „directa y personalmente“ in „direttamente e personalmente“. Vendar pa se angleška, nemška, portugalska, danska, malteška, nizozemska, poljska, švedska in grška različica ujemajo s francosko različico „directement et individuellement“. V zvezi s tem je treba opozoriti, da potreba po enotni razlagi pravil Skupnosti zahteva, da se v primeru dvoma ta razlagajo in uporabljajo glede na različice drugih uradnih jezikov (glej točko 33 zgoraj). Zato je treba ugotoviti, da španska in italijanska različica temu delu ne dajeta drugačnega pomena kot druge jezikovne različice in da ju je treba razlagati in uporabljati glede na različice drugih uradnih jezikov (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Ebony Maritime et Loten Navigation, točke od 29 do 31).

79 Zato je treba izraze iz člena 68 osnovne uredbe šteti kot enake izrazom iz člena 230, četrti odstavek, ES. Ker pa so bili ti izrazi predmet posebne razlage Sodišča (sodba z dne 15. julija 1963 v zadevi Plaumann proti Komisiji, 25/62, Recueil, str. 197, 223), Sodišče prve stopnje meni, da je treba paziti na skladno razlago pojma „oseba, ki je posamično prizadeta“, če sistematika osnovne uredbe temu ne nasprotuje.

80 V tem okviru je treba poudariti, drugič, da člen 59(1) osnovne uredbe vsaki osebi omogoča, da na USRS vloži pisni ugovor na podelitev žlahtniteljske pravice, in da njegov odstavek 2 določa, da so ugovarjalci skupaj s prijaviteljem stranke v postopku za podelitev. Poleg tega člen 59(5) osnovne uredbe izrecno določa, da USRS sprejema odločbe o ugovorih skupaj z odločbami o zavrnitvi prijave za žlahtniteljsko pravico ali z odločbami o podelitvi žlahtniteljske pravice ali z odločbami o imenu sorte. Iz člena 67(1) osnovne uredbe izhaja, da se je mogoče zoper odločbe o ugovorih

pritožiti na odbor za pritožbe. Ker so ugovarjalci naslovniki teh odločb v smislu člena 68 osnovne uredbe, lahko vsaka oseba, ki želi nasprotovati podelitvi žlahtniteljske pravice, vloži pritožbo na odbor za pritožbe, ker je sodelovala v upravnem postopku.

81 Poleg tega lahko vsaka oseba v skladu s členom 20 in členom 21 osnovne uredbe USRS po podelitvi žlahtniteljske pravice in neodvisno od pritožbe pred odborom za pritožbe predlaga, da razglasi žlahtniteljsko pravico za nično ali jo razveljavi, s tem da navede, da je bila navedena pravica podeljena za sorto, ki ni izpolnjevala vsebinskih meril iz členov od 7 do 10 navedene uredbe.

82 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da za varovanje interesov tretjih oseb široka razlaga pojma „posamično“, kot meni tožeča stranka, ni potrebna.

83 Tretjič, poudariti je treba, da USRS upravičeno trdi, da sistematika osnovne uredbe zahteva ožjo razlago besede „posamično“, kot jo zahteva tožeča stranka. Široka razlaga bi namreč vsaki osebi, ki bi želela nasprotovati podelitvi pravice, omogočala, da njeno nezakonitost uveljavlja v pritožbi po postopku za podelitev, namesto da bi svoje pripombe podala v tem postopku, ki je obenem dolg in zapleten zaradi potrebnih tehničnih preizkusov. Zato bi razlaga, na katero se sklicuje tožeča stranka, škodovala uporabnosti takega postopka, medtem ko bi razlaga, kot je bila sprejeta v zgoraj navedeni sodbi Plaumann proti Komisiji, vsako zainteresirano osebo spodbudila, da svoje pripombe predstavi v upravnem postopku za podelitev žlahtniteljske pravice.

84 Sodišče prve stopnje glede na navedeno meni, da se je treba za ugotovitev, ali je oseba posamično prizadeta v smislu člena 68 osnovne uredbe, sklicevati na zgoraj navedeno sodbo Plaumann proti Komisiji.

85 Iz navedenega izhaja, da mora biti tožeča stranka prizadeta z odločbo o podelitvi zaradi določenih njej lastnih značilnosti ali dejanskega položaja, ki jo razlikuje od vseh ostalih oseb in individualizira na podoben način kot osebo, ki bi bila naslovnik odločbe (zgoraj navedena sodba Plaumann proti Komisiji).

86 Glede tega iz sodne prakse izhaja, da poklicno združenje, ustanovljeno za varovanje in zastopanje interesov svojih članov, lahko vloži ničnostno tožbo, prvič, če je samo kot združenje individualizirano zaradi vpliva na njegove interese, zlasti ker je na njegov položaj pogajalca vplival akt, za katerega se zahteva razglasitev ničnosti, drugič, če zastopa interese podjetij, ki so sama upravičena za vložitev tožbe, in tretjič, če mu zakonska določba izrecno priznava vrsto procesnih pravic (glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 13. decembra 2005 v zadevi Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort proti Komisiji, T-381/02, Recueil, str. II-5337, točka 54 in navedena sodna praksa).

87 Najprej je treba glede vpliva na lastne interese tožeče stranke poudariti, prvič, da ta ne trdi, da je sama proizvajalec ali dobavitelj rastlinskega materiala.

88 Drugič, tožeča stranka ne trdi, da je imetnik subjektivnih pravic, registriranih na nacionalni ravni ali ravni Skupnosti, ki uživajo varstvo. Iz tega izhaja, da ni prizadeta kot imetnik pravic in ni v položaju, ki bi bil primerljiv s položajem družbe Van Zanten.

89 Tretjič, ker tožeča stranka zatrjuje, da naj bi bil njen položaj pogajalca prizadet z odločbo o podelitvi, je treba ugotoviti, da te trditve z ničimer ne utemelji.

90 Na koncu, ker iz navedenega izhaja, da okoliščine, na katere se sklicuje tožeča stranka, ne kažejo na to, da je odločba o podelitvi prizadela njene interese, je vprašanje, koliko se položaj tožeče stranke razlikuje od drugih podobnih združenj v Skupnosti, brezpredmetno. V vsakem primeru, po mnenju tožeče stranke, samo dejstvo, da ima 90 % družb za pridelavo sporne sorte sedež v Valenciji, ne omogoča razlikovanja tožeče stranke od drugih združenj glede na podelitev žlahtniteljske pravice. Ni namreč dovolj, da bi morali imeti določeni subjekti zaradi ukrepa večje gospodarske posledice kot drugi subjekti tega sektorja, da bi se lahko štelo, da jih ta ukrep posamično zadeva (glej v tem smislu sklep Sodišča prve stopnje z dne 23. novembra 1999 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, T-173/98, Recueil, str. II-3357, točka 50, in sodno prakso, navedeno v točkah 102 in 103 spodaj).

91 Zato tožeča stranka ni dokazala, da je bila kot združenje z odločbo o podelitvi prizadeta v svojih interesih.

92 Dalje, glede predpostavke, da tožeča stranka zastopa interese podjetij, ki bi bila upravičena za vložitev tožbe, je treba preveriti, na eni strani, ali tožeča stranka v skladu s svojim statutom v okviru pritožbe pred odborom za pritožbe zastopa interese svojih članov, in, na drugi strani, ali bi ti bili upravičeni vložiti tožbo (glej v tem smislu zgoraj navedeni sklep Sodišča prve stopnje Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort proti Komisiji, točka 61).

93 Prvič, glede članov tožeče stranke in njihovih interesov je treba opozoriti, da so lahko člani tožeče stranke v skladu s členom 4 njenega statuta sindikati zadrug provinc Alicante, Castellón in Valencija, ki ustrezajo določenim merilom. Zato lahko tožeča stranka zastopa interese sindikatov zadrug, ki so njene članice.

94 Glede vprašanja, ali bi bili člani tožeče stranke upravičeni vložiti tožbo, je treba ugotoviti, da tožeča stranka niti pred odborom za pritožbe niti pred Sodiščem prve stopnje ni predložila dokazov o njihovi posamični prizadetosti zaradi odločbe o podelitvi. V zvezi s tem je treba opozoriti, da gre za sindikate zadrug, ki sami ne pridelujejo mandarin, ampak varujejo splošne interese njihovih članov, kmetijskih zadrug. Čeprav tožeča stranka v svojih vlogah navaja, da je zadruga Anecoop ena izmed njenih članic in da pridelovalcem dobavlja rastlinski material, je na obravnavi vendarle potrdila, da zadruga Anecoop ni bila ena izmed njenih članic, ampak članica sindikata zadruge, ki je bil sam član tožeče stranke. Poleg tega ni predložila nobenega dokaza, na podlagi katerega bi bilo mogoče razlikovati prizadetost tega dobavitelja od prizadetosti vseh drugih dobaviteljev rastlinskega materiala zaradi odločbe o podelitvi. Zato je treba ugotoviti, da je zadruga Anecoop prizadeta z odločbo o podelitvi le glede objektivnega dejanskega stanja, ki je ne razlikuje od drugih dobaviteljev rastlinskega materiala v sektorju.

95 Prav tako je treba poudariti, da tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza o tem, da bi bili njeni člani v položaju, primerljivim s položajem družbe Van Zanten, ali da bi sodelovali v postopku podelitve žlahtniteljske pravice.

96 Tako tožeča stranka ni dokazala, da bi bili njeni člani upravičeni vložiti pritožbo zoper odločbo o podelitvi na odbor za pritožbe.

97 Drugič, glede dela, v katerem se tožeča stranka sklicuje tudi na prizadetost posameznih pridelovalcev mandarin, ki so člani zadrug, članic sindikatov zadrug, ki so sami člani tožeče stranke, je treba poudariti, da v skladu s členom 4 njenega statuta niti zadruge same niti posamezni pridelovalci mandarin ne morejo biti člani tožeče stranke. Poleg tega iz člena 2 navedenega statuta izhaja, da je poslovna dejavnost tožeče stranke omejena na pospeševanje interesov njenih članov. Tako iz statuta tožeče stranke ne izhaja, da je lahko stranka v postopku za varovanje interesov določenih posebnih pridelovalcev mandarin, ki so posredni člani njenih članov. Glede

dela, v katerem tožeča stranka meni, da iz zakonov in uredb, veljavnih v Španiji, izhaja, da tožeča stranka lahko zastopa člane svojih članov, je treba poudariti, da je prvič to zatrjevala na obravnavi pred Sodiščem prve stopnje in da navedeni zakoni in uredbe niso v spisu. Poleg tega USRS pravilno poudarja, da interesi sindikatov zadrug, ki jih tožeča stranka lahko v skladu s členom 2 njenega statuta zastopa, ne morejo biti domnevno enaki interesom določenih posameznih pridelovalcev.

98 V tem okviru tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da je zahteval, da imajo vsi njeni člani procesno upravičenje, medtem ko naj bi iz sodne prakse izhajalo, da imajo združenja, katerih vsaj en član lahko sam veljavno vloži tožbo, procesno upravičenje. V zvezi s tem je treba poudariti, da je odbor za pritožbe preučil prizadetost posameznih pridelovalcev, da bi lahko odločil, ali so vsi imeli skupen interes, ki bi ga morda lahko tožeča stranka branila na podlagi svojega statuta. Odbor za pritožbe je ob oceni, da to ni bilo podano, ker se interesi pridelovalcev lahko razlikujejo, poudaril le, da je dvomil o tem, ali tožeča stranka zastopa splošni interes pridelovalcev kot skupine. Zato je treba ugotoviti, da odbor za pritožbe v nasprotju s trditvami tožeče stranke ni zahteval, da morajo imeti vsi člani tožeče stranke procesno upravičenje.

99 Na koncu je treba prav tako opozoriti, da je tožeča stranka vložila tožbo v svojem imenu in ne v imenu določenih pridelovalcev mandarin.

100 Zato je treba ugotoviti, da tožeče stranke v obravnavani zadevi ni bilo mogoče šteti kot zastopnika interesov posameznih pridelovalcev mandarin pred odborom za pritožbe.

101 Poleg tega je treba tudi ugotoviti, da podelitev žlahtniteljske pravice posameznih pridelovalcev mandarin ne zadeva posamično.

102 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je res, da dejstvo, da odločba učinkuje proti vsem zadevnim gospodarskim subjektom, ne preprečuje, da se odločba posamično nanaša na nekatere izmed njih (glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 30. aprila 2003 v zadevi Villiger Söhne proti Svetu, T-154/02, Recueil, str. II-1921, točka 40, in navedena sodna praksa). Vendar pa ne zadostuje, da bi morali imeti zaradi ukrepa določeni subjekti večje gospodarske posledice od drugih subjektov tega sektorja, da bi se lahko štelo, da jih ta ukrep zadeva posamično (glej v tem smislu zgoraj navedeni sklep Sodišča prve stopnje v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, točka 50). Tudi ob predpostavki, da bi bila tožeča stranka edina prizadeta na določenem geografskem območju in da bi bila glavni proizvajalec ali dobavitelj proizvoda v državi ali na določenem geografskem območju, namreč ne bi imela procesnega upravičenja (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 17. januarja 1985 v zadevi Piraiki-Patraiki in drugi proti Komisiji, 11/82, Recueil, str. 207, točki 13 in 14, in Sodišča prve stopnje z dne 22. februarja 2000 v zadevi ACAV in drugi proti Svetu, T-138/98, Recueil, str. II-341, točke od 64 do 66).

103 Tako dejstvo, da bi imela podelitev žlahtniteljske pravice za določene pridelovalce resnejše gospodarske posledice kot za druge subjekte tega sektorja, zato ker so že posadili drevesa zavarovane sorte in da je 90 % tako prizadetih pridelovalcev na geografskem območju Valencije, ne zadostuje, da bi jih bilo mogoče individualizirati. Pridelovalce, za katere tožeča stranka trdi, da jih zastopa, namreč zavezuje obveznost plačila licenčnine le zaradi objektivnega dejanskega položaja, ki je ne razlikuje od drugih pridelovalcev te sorte, saj ta obveznost izhaja neposredno iz sistema za podelitev žlahtniteljske pravice v Skupnosti. Poleg tega lahko dejavnosti zadevnih pridelovalcev izvršujejo vsi, danes ali v prihodnosti.

104 Prav tako je treba poudariti, da tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza o tem, da bi proizvajalci in dobavitelji rastlinskega materiala, za katere trdi, da jih zastopa,

sodelovali v postopku za podelitev žlahtniteljske pravice ali da bi bili v položaju, primerljivem s položajem družbe Van Zanten. Dejstvo, da bi odločba o podelitvi lahko od teh pridelovalcev zahtevala, da odstranijo drevesa, in vplivala na možnost teh dobaviteljev, da dobavijo material za sorto afourer, ki je konkurenčna sorti nadorcott, če ne bi hoteli plačati licenčnine, ne dokazuje obstoja posebnih značilnosti ali dejanskega položaja, ki bi jih razlikoval od vseh drugih pridelovalcev ali dobaviteljev, ki so v istem objektivnem dejanskem položaju. Poleg tega konkurenčni odnosi, ki jih v zvezi s tem navaja tožeča stranka, niso primerljivi z odnosi v zadevi glede družbe Van Zanten, v kateri so bile izpodbijane njene zavarovane pravice.

105 Iz navedenega izhaja, da tožeča stranka ni dokazala, da je zastopala interese proizvajalcev ali dobaviteljev rastlinskega materiala, ki bi sami imeli procesno upravičenje.

106 Tretjič, glede zakonskih določb, ki naj bi tožeči stranki izrecno priznavale vrsto procesnih pravic, je treba poudariti, prvič, da je res, da se sklicuje na člen 59 osnovne uredbe, vendar le za utemeljitev, da ima ta člen drugačne cilje kot člen 67 in naslednji osnovne uredbe in da sodelovanje v postopku podelitve ni predhodni pogoj za vložitev tožbe.

107 Drugič, tožeča stranka se moti o pogojih za pridobitev procesnih pravic, na podlagi katerih bi lahko utemeljila procesno upravičenje pred odborom za pritožbe. Ker je namreč treba pred odborom za pritožbe odločiti o dopustnosti pritožbe, so procesne pravice, ki jih je treba spoštovati glede te pritožbe, pravice, ki izhajajo iz predhodnega upravnega postopka, na podlagi katerega je bila podeljena žlahtniteljska pravica. Ker pa tožeča stranka ni sodelovala v postopku podelitve, v zvezi s tem postopkom ne more uveljavljati nikakršne procesne pravice, ki bi jo hotela zavarovati.

108 Tretjič, tožeča stranka se za dejansko stanje v obravnavani zadevi sklicuje tudi na uporabo sodne prakse na področju državnih pomoči, na podlagi katere so zadevne stranke iz člena 88(2) ES ne le podjetja, ki dobijo pomoč, ampak tudi osebe, podjetja ali združenja, katerih interesi so morebiti prizadeti z odločbo o dodelitvi pomoči, zlasti konkurenčna podjetja in poklicne organizacije (glej točko 68 zgoraj). Vendar sklicevanje tožeče stranke na sodno prakso na področju državnih pomoči v obravnavni zadevi ni upoštevno.

109 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se ta sodna praksa uporablja samo, če tožeča stranka z vložitvijo tožbe zahteva zavarovanje procesnih pravic iz člena 88(2) ES (sodba Sodišča z dne 13. decembra 2005 v zadevi Komisija proti Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, ZOdl., str. I-10737, točka 35), ki jih Komisija ni upoštevala s tem da ni začela formalnega postopka preizkusa. Vendar členi 59, 67 in 68 osnovne uredbe priznavajo širše pravice od pravic, ki jih priznava sodna praksa, navedena v točki 68 zgoraj, ker vsaki osebi, ki v upravnem postopku pisno ugovarja proti podelitvi žlahtniteljske pravice, omogočajo, da vloži pritožbo na odbor za pritožbe (glej točko 80 zgoraj). Ker je izvrševanje procesnih pravic odvisno le od pravočasne pobude tožeče stranke, v obravnavani zadevi ni treba uporabiti sodne prakse na področju državnih pomoči.

110 Poleg tega je glede dela, v katerem se tožeča stranka sklicuje na domnevno konkurenčni položaj, ki po analogiji upravičuje uporabo sodne prakse, navedene v točki 68 zgoraj, treba poudariti, da tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza, na podlagi katerega bi bilo mogoče sklepati o konkurenčnem odnosu z imetnikom žlahtniteljske pravice.

111 Glede na navedeno je treba prvi del zavrniti.

Drugi del tožbenega razloga: neobstoj učinkovitega sodnega varstva

Trditve strank

112 Po mnenju tožeče stranke je pritožba iz člena 67 osnovne uredbe edino učinkovito pravno sredstvo, ki ga ima proti odločbi o podelitvi. Če je rok za vložitev pritožbe potekel, podelitve žlahtniteljske pravice v Skupnosti ne more več izpodbijati noben organ niti nacionalno sodišče. V zadevi glede družbe Van Zanten je bil to eden izmed razlogov, s katerim je odbor za pritožbe izrecno utemeljil priznanje procesnega upravičenja navedene družbe. Sodišče je namreč potrdilo, da morajo posamezniki imeti pravico do učinkovitega sodnega varstva pravic, ki jih imajo na podlagi pravnega reda Skupnosti, pri čemer je pravica do takega varstva del splošnih načel prava Skupnosti, ki izhajajo iz skupnih ustavnih tradicij držav članic.

113 Sodišče naj bi tudi potrdilo, da spoštovanje te pravice v pravnem redu Skupnosti zahteva, da imajo fizične in pravne osebe možnost, odvisno od primera, uveljavljati nezakonitost splošnih aktov Skupnosti ali posredno pred sodiščem Skupnosti ali pred nacionalnimi sodišči. Obstoj ali neobstoj sistema pravnih sredstev naj bi bil bistveni element preizkusa pogoja posamične zadevnosti tožeče stranke, ker naj bi Sodišče razsodilo, da je treba ta pogoj razlagati v luči načela učinkovitega sodnega varstva ob upoštevanju različnih okoliščin, na podlagi katerih je mogoče tožečo stranko individualizirati.

114 Tožeča stranka meni, da je posamično prizadeta zaradi neobstoja kakršnega koli pravnega varstva pred nacionalnimi sodišči in sodišči Skupnosti, razen varstva iz člena 67 osnovne uredbe. Po mnenju tožeče stranke ji je bilo namreč na podlagi izpodbijane odločbe odvzeto edino učinkovito sodno varstvo, ki ji je bilo na voljo.

115 USRS meni, da bi tožeča stranka lahko ugovarjala prijavi za podelitev žlahtniteljske pravice, in trdi, da bi bila v primeru, če bi sodelovala v postopku z ugovorom, po vsej verjetnosti posamično prizadeta. Poleg tega iz sodne prakse izhaja, da sodišče Skupnosti ne more ugotoviti dopustnosti tožbe zaradi neobstoja pravnega varstva pred nacionalnim sodiščem. Interes pravnega reda Skupnosti bi bil v zagotavljanju sistema sodnega nadzora upravnih aktov. Vendar odločba o podelitvi ne bi bila izključena iz sodnega nadzora, če bi jo vsi, ki so neposredno in posamično prizadeti, lahko izpodbijali pred odborom za pritožbe.

Presoja Sodišča prve stopnje

116 Iz ustaljene sodne prakse glede člena 230, četrti odstavek, ES izhaja, da čeprav je res, da je treba pogoj posamične zadevnosti iz te določbe razlagati v luči načela učinkovitega sodnega varstva ob upoštevanju različnih okoliščin, na podlagi katerih je mogoče tožečo stranko individualizirati, taka razlaga ne more odpraviti zadevnega pogoja, ki ga izrecno določa Pogodba, ne da bi prekoračila pristojnosti, ki jih daje ta pogodba sodiščem Skupnosti (sodbe Sodišča z dne 25. julija 2002 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, C-50/00 P, Recueil, str. I-6677, točka 44; z dne 30. marca 2004 v zadevi Rothley in drugi proti Parlamentu, C-167/02 P, Recueil, str. I-3149, točka 47, in z dne 1. aprila 2004 v zadevi Komisija proti Jégo-Quéré, C-263/02 P, Recueil, str. I-3425, točka 36). Ker je bilo v točkah od 78 do 84 zgoraj poudarjeno, da je pojem „osebe, ki je posamično prizadeta“ v smislu člena 68 osnovne uredbe treba razlagati v luči sodne prakse, ki se nanaša na dopustnost tožb, vloženih na podlagi člena 230, četrti odstavek, ES, te ugotovitve veljajo tudi za obravnavano zadevo.

117 Poleg tega je treba opozoriti, da lahko na podlagi členov 59, 67 in 68 osnovne uredbe vsaka oseba, ki je v upravnem postopku pisno ugovarjala podelitvi žlahtniteljske pravice, vloži pritožbo na odbor za pritožbe (glej točko 80 zgoraj). Poleg tega člen 68

osnovne uredbe to pravno sredstvo omogoča vsaki osebi, ki jo ta določba neposredno in posamično zadeva, čeprav ni sodelovala v postopku in ni naslovnica odločbe, sprejete v tem postopku. Ker pritožba pred odborom za pritožbe kasneje odpira možnost predložitve zadeve sodišču Skupnosti, se tožeča stranka v obravnavani zadevi napačno sklicuje na neobstoj učinkovitega sodnega varstva.

118 Iz tega izhaja, da je treba ta del zavrniti.

119 Iz navedenega izhaja, da je treba drugi tožbeni razlog zavrniti.

3. *Tretji tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve*

Trditve strank

120 Tožeča stranka opozarja, da je Sodišče razsodilo, da mora akt, da se zanj lahko šteje, da je obrazložen, vsebovati jasno in nedvoumno obrazložitev institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko zadevne stranke seznanijo z utemeljitvami sprejetega ukrepa in da lahko pristojno sodišče izvršuje svoj nadzor. Izpodbijana odločba naj ne bi izpolnjevala te zahteve, ker odbor za pritožbe ni preizkusil procesnega upravičenja zadruge Anecoop, čeprav ta opravlja dejavnost, ki naj bi bila z odločbo o podelitvi huje prizadeta, kar naj bi potrdil tudi odbor za pritožbe. Tožeča stranka poudarja, da bi bilo treba to okoliščino upoštevati skupaj z odločbo odbora za pritožbe o zavrnitvi predložitve dodatnih dokumentov v spis, s katerimi bi dokazala, da so bili njeni člani kot dobavitelji rastlinskega materiala huje prizadeti. Odbor za pritožbe ni preučil, ali so bili njeni člani kot dobavitelji posamično prizadeti z odločbo o podelitvi. Poleg

tega noben dokument ali podatek ni potrjeval trditve odbora, da so osebe, ki so lahko dobavitelji rastlinskega materiala za zavarovano sorto, številni, in da se tožeča stranka ne razlikuje od kateregakoli drugega subjekta v zadevnem sektorju.

121 Poleg tega naj bi se odbor za pritožbe za zavrnitev procesnega upravičenja tožeče stranke kot pridelovalca omejil na trditev, da naj bi tožeča stranka zastopala interese pridelovalcev, ne da bi opravil kakršen koli drug preizkus. Zato naj razlogi odbora za pritožbe v zvezi s tem ne bi bili obrazloženi.

122 Na koncu, odbor za pritožbe naj bi kršil svojo obveznost obrazložitve s tem da ni utemeljil, v čem se razlikujejo postopki na področju državnih pomoči in postopki iz osnovne uredbe in zakaj naj bi bile te razlike tako pomembne, da bi preprečevale uporabo po analogiji glede načel na področju državnih pomoči v obravnavani zadevi.

123 USRS in intervenient prerekata trditve tožeče stranke.

Presoja Sodišča prve stopnje

124 Opozoriti je treba, da obveznost obrazložitve pomeni bistveno procesno zahtevo, ki jo je treba ločiti od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, pri kateri gre za vprašanje vsebinske zakonitosti spornega akta (sodba Sodišča z dne 22. marca 2001 v zadevi Francija proti Komisiji, C-17/99, Recueil, str. I-2481, točka 35). Poleg tega iz usta-

ljene sodne prakse izhaja, da mora obrazložitev, ki jo zahteva člen 253 ES, jasno in nedvoumno navesti razloge avtorja akta. Ta obveznost ima dvojni namen, in sicer, na eni strani, da omogoči zadevnim osebam, da se seznanijo z utemeljitvami sprejetega ukrepa z namenom varovanja svojih pravic, in, na drugi strani, da lahko sodišče Skupnosti izvršuje svoj nadzor nad zakonitostjo odločbe (sodba Sodišča z dne 14 februarja 1990 v zadevi Delacre in drugi proti Komisiji, C-350/88, Recueil, str. I-395, točka 15; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 6. aprila 2000 v zadevi Kuijer proti Svetu, T-188/98, Recueil, str. II-1959, točka 36, in z dne 3. decembra 2003 v zadevi Audi proti UUNT (TDI), T-16/02, Recueil, str. II-5167, točka 88).

125 V obravnavani zadevi iz navedenega izhaja, da izpodbijana odločba tožeči stranki omogoča, da brani svoje pravice, in Sodišču prve stopnje, da izvrši svoj nadzor. Poleg tega je odbor za pritožbe procesno upravičenje tožeče stranke preizkusil glede na domnevne dejavnosti zadruge Anecoop (točka 3, četrta in peta alinea, obrazložitve izpodbijane odločbe), morebitno zastopanje posamičnih pridelovalcev mandarin s strani tožeče stranke (točka 3, od osme do desete alinee, obrazložitve izpodbijane odločbe) in morebitno uporabo sodne prakse na področju državnih pomoči za dejansko stanje v obravnavani zadevi (točka 3, enajsta alinea, obrazložitve izpodbijane odločbe). Odbor za pritožbe je navedel razloge, zakaj je menil, da teh treh predpostavk ni mogoče uporabiti ali da so bile nezadostne, da bi se ugotovilo procesno upravičenje tožeče stranke. Iz tega izhaja, da tožeča stranka neutemeljeno meni, da izpodbijana odločba v zvezi s tem ni obrazložena.

126 V vsakem primeru iz sodne prakse izhaja, da tožeča stranka nima nikakršnega legitimnega interesa za razglasitev ničnosti odločbe zaradi procesnih napak v primeru, kadar razglasitev ničnosti odločbe lahko pomeni le sprejetje nove odločbe, ki je vsebinsko enaka izpodbijani odločbi (sodba Sodišča z dne 6. julija 1983 v zadevi Geist proti Komisiji, 117/81, Recueil, str. 2191, točka 7; sodba Sodišča prve stopnje z dne 18. decembra 1992 v zadevi Díaz García proti Parlamentu, T-43/90, Recueil, str. II-2619, točka 54, in zgoraj navedena sodba Sodišča prve stopnje TDI, točka 97; prav tako glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 20. septembra 2000 v zadevi Orthmann proti Komisiji, T-261/97, Recueil FP, str. I-A-181 in II-829, točki 33 in 35).

127 V obravnavani zadevi iz analize drugega tožbenega razloga izhaja (glej točke od 77 do 110 in od 116 do 119 zgoraj), da tožeča stranka ni podala nobene trditve, s katero bi lahko dokazala, da je imela procesno upravičenje v smislu člena 68 osnovne uredbe, in da bi zato razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe lahko pomenila le sprejetje nove enake odločbe. Zato je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni izkazala nikakršnega legitimnega interesa za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe zaradi morebitnega neobstoja obrazložitve.

128 Zato je treba tretji tožbeni razlog zavrniti.

129 V teh okoliščinah je treba tožbo zavrniti.

Stroški

130 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi USRS in intervenienta naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (drugi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana se naloži plačilo stroškov.

Forwood Pelikánová Papasavvas

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 31. januarja 2008.

Sodni tajnik V funkciji predsednika

E. Coulon N. J. Forwood

Stvarno kazalo

Pravni okvir ..... II - 37

Dejansko stanje ..... II - 39

Predlogi strank ..... II - 41

Pravo ..... II - 42

1. Prvi tožbeni razlog: kršitev členov 49 in 50 izvedbene uredbe ter načel skrbnosti in dobrega upravljanja ..... II - 43

Prvi del: kršitev člena 49 izvedbene uredbe ter načel skrbnosti in dobrega upravljanja ..... II - 43

Trditve strank ..... II - 43

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 46

Drugi del tožbenega razloga: kršitev člena 50 izvedbene uredbe ter načel skrbnosti in dobrega upravljanja ..... II - 51

Trditve strank ..... II - 51

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 52

2. Drugi tožbeni razlog: neupoštevanje procesnega upravičenja tožeče stranke ... II - 55

Prvi del tožbenega razloga: tožeča stranka in njeni člani naj bi bili posamično prizadeti z odločbo o podelitvi ..... II - 55

Trditve strank ..... II - 55

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 62

Drugi del tožbenega razloga: neobstoj učinkovitega sodnega varstva ..... II - 72

Trditve strank ..... II - 72

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 73

3. Tretji tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve ..... II - 74

Trditve strank ..... II - 74

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 75

Stroški ..... II - 77